

Ukázkač. 1

Grizzly stál u něj a ještě se postavil na zadní. Byl obrovský. Tak velké zvíře v životě neviděl.

V tom okamžiku si Jim uvědomil, že musí něco udělat, nebo to je jeho jistý konec. Ruka mu sjela k opasku pro revolver, ale ten byl prázdný. Jeho zbraň se válela opodál na zemi, kde jí při pádu ztratil. Polkl naprázdno. Medvěd se již chystal se na něj vrhnout, když se ze strany ozval pronikavý dívčí bojový výkřik. Koutkem oka spatřil Jim indiánku s namířeným šípem.

Jak vykřikla, medvěd se odvrátil od Jima a otočil se na ní. Vtom zasvištěl dívčin šíp a zasáhl grizzlyho do krku. Medvěd vztekle zařval a šíp si snažil vytrhnout prackou. Přitom se rozběhl k dívce. Jim si mohl na pár okamžiků vydechnout.

Medvěd několika skoky dohnal prchající indiánské děvče a prudkou ranou velké pracky ji rovněž skolil na zem. Rozzuřen bolestí, způsobenou šípem se na lezoucí dívku vrhl a opět ji seknul prackou s ohromnými drápy. Po druhé ráně již zůstala nehybně ležet na zemi. Medvěd se jí už chystal zakousnout, jako jejího druha, když se za ním ozvalo: „Hej, ty bestie!“

Za ním stál Jim Hardy, kterému se zatím podařilo vyndat ze sedla svého koně pušku, kterou nyní na grizzlyho mířil. Medvěd se odvrátil od ležící dívky a opět se postavil na zadní nohy. Hrozivě zařval, ale než se mohl na Jima opět vrhnout, ozval se ohlušující výstřel z Jimovy pušky a grizzly na okamžik znehybněl, jako by ho výstřel překvapil nebo jako by se rozmýšlel, co udělá. To trvalo několik dlouhých sekund. Jim vypálil znovu. Medvěd zařval bolestí, zavrával a padl na zem jako podřatý. Byl mrtev.

Jim Hardy se chvěl po celém těle. Třásl se mu ruce i nohy. Stál tam a civěl bez pohnutí na nehybné zvíře, stále nevěříc, že už je konec. Po chvíli opět pro jistotu nabil pušku, ale zvíře bylo opravdu mrtvé. Zjistil to při jeho bližším ohledání. Viki se již uklidnil a postával opodál.

Jim Hardy přistoupil k indiánovi a poklekl u něj. Měl roztržené břicho, ze kterého se vyvalily vnitřnosti a měl i zlomený vaz. Nebylo mu pomoci. Jim šel ještě zkontrolovat dívku. Ta ležela o několik metrů dále. Byla rovněž zle potrhána a zakrvácena a nejevila známky života. Jim nad ní poklekl a zkusil, zda dýchá či má puls na krku. Vtom zaslechl její tiché zasténání.

„*Ona ještě žije,...*“ blesklo mu hlavou. Horečně přemýšlel, co udělá. Vrátil se k mrtvému indiánovi, natrhal z jeho haleny pruhy látky a obvázal děvčeti nejvíce krvácející rány. Pak ji vzal do náruče a odnesl ke svému koni. Protože byla lehká, neměl potíže dostat její bezvládné tělo nahoru do sedla. Naposledy se rozhlédl kolem, a když nic podezřelého neviděl, kromě stahujících se těžkých mraků, signalizujících předzvěst bouřky, pobídl Vikiho směrem k Bobřímu kaňonu.

Než dojel Jim Hardy domů, byl on i bezvládné tělo dívky promočené přívaly deště, který se záhy po opuštění místa souboje spustil. Prudký déšť byl doprovázen mocnými údery hromu, burácejícího nad krajem a klikatými blesky, osvětlujícími

ponuře zataženou oblohu. Provazy deště bičovaly vše, co jim přišlo do cesty, ale také déšť zahlazoval všechny stopy, které Jim a jeho kůň po sobě zanechali.

Jim Hardy odnesl během bouřky bez dlouhého přemýšlení tělo indiánské dívky na skalní terasu a pak do svého domu, kde bylo sucho. Položil ji do své postele, svlékl jí mokré oděv a kontroloval její poranění. Od medvědích drápů měla na dvou místech roztrženou kůži na břicho. Rány byly dost hluboké, ale pobřišnice zasažena nebyla a tak ani vnitřní orgány nemohly vyhřeznout ven. Zastavil krvácení a rány ošetřil a zavázal.

Další, snad ještě horší byly rány na dívčině stehně. Zely tam tři hluboké tržné rány od medvědích drápů. Z jedné z nich stále tekla krev. Jim věděl, že pokud se mu nepodaří krvácení zastavit, děvče se jistě nedožije rána. Umyl si ruce, rozdělal oheň v krbu a do ohně dal rozžhavit ostří svého nože.

Než bylo ostří do červena rozpáleno, seděl u postele a hleděl ve světle svíčky na dívku. Byla mladá a taky docela pohledná. Uvědomil si, že sice indiány zabíjel, aby sám přežil, ale teď nastala jiná situace. Neváhal, aby jí pomohl a chtěl ji zachránit. Náhle si uvědomil, že kdyby se mu podařilo jí nakonec zachránit, možná by to trochu otupilo jeho výčitky svědomí za jiný život, který sám zmařil. A to život Owena Woodworda. Ale že děvče přežije tuto noc, moc nevěřil. Byla zle zřízena a ztratila hodně krve. Avšak Jim byl rozhodnut udělat pro její záchranu všechno.

Ukázkač. 2

Jim vstal a chtěl zajít ven pro vodu. Jeho zrak však náhle spočinul na lůžku, kde ležela Soho. Už nespala, ale pod dekou spatřil rukojeť jejího nože, který měla na opasku, když ji sem poprvé přinesl a který jí tehdy vzal a schoval vedle krbu pod jedno z polen. Sáhl rychle po noži a podařilo se mu ho dívce vzít.

Naštvaně se posadila a spustila na něj nenávistně: „Wašicu! Yuhá! Okákše ktá?“ Přitom ho probodávala plamenným pohledem.

„Kdes to vzala? Na co to tady máš? Chceš mě v noci zabít?...“ spustil na ní vyčítavě a rozčileně zase on.

„Yuhá wašicu!“

„No, jen si nadávej, ale tohle jsme si nedomluvili.“

„Má wašté!“ křikla na něj zlostně a rozčileně ukázala na sebe.

„Já vím, že je tvůj, ale bojím se, když máš u sebe zbraň... Zůstane u mě!“

Dívka seděla bojovně na posteli a snažila se tvářit nenávistně a hrdě. Už nic neříkala.

Ukázkač. 3

Když se mazlil s jejími řadry a bradavkami, cítila podivné šimrání a touhu mezi svýma nohama. Její lastura byla již úplně vlhká vzrušením a plná očekávání. Jim postupně přešel z laskání jejích prsou na její břicho, které líbal a olizoval, přičemž pomaličku postupoval dolů k jejímu pupíku. Toužila, aby se jí už dotkl i mezi nohama,

na její lastuře, ale on si dával načas. Podvědomě se prohýbala a svojí lasturu zvedala směrem k němu a sténala žádostivostí a dlouho potlačovanou touhou.

Jima velice vzrušovaly reakce jejího těla, a nikam nespíchal. Užíval si to. Vnímal, jak tělo dívky reagovalo na jeho podněty. Byla zpocená, vyzařovala sálavé teplo, její tělo se chvělo vzrušením, probíhaly jí impulzy, které způsobovaly prudká stažení jejích svalů, sténala žádostí i vzrušením, vzdychala v důsledku nových erotických podnětů, které ovládaly a elektrizovaly její tělo.

Když Jimova ústa spočinula na její lastuře, neubránila se prudkému nekontrolovanému vzdechu a zasténání a celá se náhle prudce zachvěla. Lehce jí roztáhl nohy a lehl si mezi ně. Jeho jazyk začal pronikat mezi valy do její lastury. Každým jeho dotykem jí tělem probíhaly elektrizující podněty a výboje. Prudce dýchala, chvěla se a vzdychala rozkoší.

Když jeho jazyk začal objíždět jemně ztopořený hrot mezi kožními řasami její lastury, prohýbala se a hlasitě sténala a její prsty podvědomě křečovitě svíraly jeho ramena a její nehty se mu zarývaly do zad. Ale to mu nevadilo. Olizoval neintimnější části jejího těla a chuť a vůně její svatyně stupňovala jeho touhu a vzrušení. Jeho mužství bylo tak napjaté a ztopořené, že ho až bolelo. Ale ještě čekal. Ještě si užíval její rozkoš a její vzrušení z jeho dotyků.